

Vinko Möderndorfer

Jaz sem Andrej

*Trije odlomki iz romana, kot ga
je zapisal Andrej.*

Jaz sem Andrej.

Ja, ime mi je Andrej in sem star štirinajst let. No, nisem še, pozimi bom. Ne pozimi, marca. Počutim se pa že zdaj, kot da jih imam štirinajst, petnajst, šestnajst, dvajset! Kot da sem čisti *starc*. In to zato, ker imam veliko problemov. Največ problemov imam. Noben na svetu jih nima toliko.

Že moje ime *Andrej* je problem. Starša sta mi dala takšno ime, ker sta mislila, da so Andreji lepi otroci. No, tu sta ga prvič polomila. Sicer nista sama kriva. Dojenčki so vsi isti in vsi cartkani. Kaj sta pa vedela, kako bo čez štirinajst let! Dojenčki imajo vse prav in lepo. Prave nogice, lepe rokice, popek, nosek, lička, očke in lulčka. Ja, in lulčka. Ki sicer takrat še ni tako pomemben, kasneje, ko si starejši, pa je. Kako to vem? Vem zato, ker sem slišal. Kadar sta se mama in ata kregala, je mama večkrat rekla: "Moški vedno razmišljate z ono drugo glavo!" Pojma nisem imel, kaj je s tem mislila, čeprav je pomignila navzdol, nekam pod atov trebuh. *Zakaj bi ata imel tam še eno glavo?* mi ni bilo jasno. Potem pa je, enkrat drugič, spet sta se blazno kregala, rekla bolj nazorno: "Moški razmišljate z vašim *bingeljnom!*" Joj, groza!! Nikoli, prisegam, nikoli v življenju nisem slišal, da bi mama izrekla takšno besedo! To je bilo prvič. Mogoče se je ata zaradi tega kmalu odselil. Kaj vem. Mogoče. Čeprav ni bilo samo to. Nikakor. Ampak nočem razmišljati o tem. To je samo eden od mojih mnogih problemov.

Mnogo večji problem kot to, da sta se moja starša ločila – saj je itak večina staršev mojih sošolcev ločenih –, je ta, da mi je ime Andrej in da bi moral biti lep in priljubljen, ker vsi Andreji so lepi in priljubljeni, jaz pa sem napaka med Andreji. Nisem ne lep ne priljubljen.

Ko se pogledam v ogledalo, se me zrcalna podoba prestraši in od groze zavrešči kot kakšna frklja v butasti srhljivki, ko jo po temnem gozdu preganja množični morilec z motorko v rokah. Vse imam narobe. Lase na prečo, čeprav nočem, vedno padejo tako, rjave oči, Andreji imajo vendar modre!, nos je tudi narobe, velik je kot Titanik pred potopom. Da ne govorim o ušesih; pravzaprav sploh nimam glave, ampak samo ušesa in nekaj malega vmes. Groza!

Eden izmed mojih hudih problemov je tudi ta, da sem moral zamenjati šolo. Z mamó sva se spet preselila v mesto. Prej smo štirinajst let stanovali na deželi, *na kmetih*, v enem manjšem kraju, mama je rekla, da *smo v rajú*. Dokler ni ata odšel v drug raj. Hočem reči, k eni drugi ženski. Mama ji reče *kurba*, čeprav je učiteljica glasbe v sosednjem kraju. No, sicer pa ne bom omenjal imen mest in šol, izogibal se bom tudi imenom ulic, to pa zato, ker nočem, da bi me prepoznali. Nočem, da bi nekega jutra prišel v razred in bi se vsi delali norca iz mene: *Naš Andrej pa ima majhnega lulčka!* ali pa: *Našega Andreja pa nobeden ne mara!* ali še kaj hujšega.

To, da mi je ime Andrej, je res. Ostalih podrobnosti pa vam ne bom izdal. Skratka, z mamó sva se preselila in moral sem v novo šolo. In to v osmi razred. Mami sem rekel, da bi bilo boljše, če bi zadnja dva razreda vseeno obiskoval v stari šoli, pa je rekla, da ni šans, da me pri očetu in tisti njegovi *kurbi* že ne bo pustila, da bom potem tak *babjek*, kot je on. In tako je nastal eden mojih največjih življenjskih problemov, ko sem prvega septembra moral v novo šolo. Groza! Vse novo. Samo jaz star in tudi v novi šoli popolnoma nezanimiv.

Še prej pa se je zgodila velika selitev.

Velika selitev

Povedal sem že, da mama ni hotela več živeti v istem kraju kot ata s svojo *kurbo*, čeprav je on živel v sosednjem kraju, ki pa je bil res samo pet kilometrov stran. Pravzaprav v sosednjem zaselku. In ko ga je mama prvič srečala s tisto *njegovo kurbo*, je nemudoma padla odločitev: *Preselila se bova. Takoj. K moji mami v mesto*. Mimogrede, tudi jaz sem videl očeta z njegovo novo *prijateljico*, kot jo je sam imenoval, in ni se mi zdela *kurba*. Čeprav

se ne spoznam na takšne ženske, ampak v filmih so videti drugače. Razen če so v manjših krajih zelo drugačne. Očetova *kurba* je bila nevpadljiva rjavolaska, v rjavkastem krilu, z gladkimi lasmi, nič našminkana, drobnega obraza ... Zelo prijazna je bila videti. Kot kakšna učiteljica. Kar je res bila. No, meni je bila še kar všeč. Ampak mama je vztrajala, da je grozna ženska in da je tudi ata grozen moški, da sta oba *ničvredneža* in da ji je jasno, da ata nikoli ni znal imeti rad. Mama je še rekla: *Ljubezen je to, da imaš samo enega rad. Jaz sem ga imela rada. Samo njega. On je pa imel rad še druge!* Tako sva se z mamo preselila v mesto. Najprej sva šla k babici samo na obisk. In moja mama je svoji mami rekla: "Mama, rabim tvojo pomoč!"

Babica, ki me ima zelo rada, do svoje hčerke, moje mame, pa ni preveč prijazna, ne vem, zakaj, ji je odgovorila: "Že spet! Sem mislila, da sem se te znebila, da bom imela končno mir pred tabo!"

Mama je kot vedno preslišala babičino pripombo in je nadaljevala: "Z Andrejem se bova preselila k tebi. Naslednji teden."

"Andrej lahko pride, ti pa ne," je rekla babica.

Mama je seveda ni slišala: "Prostora je dovolj in še ti ne boš več sama. Vedno me je skrbelo zate. Takole sama v velikem stanovanju ... Lahko bi padla in si zlomila kolk," je mirno rekla.

Babica mi je pomežiknila in rekla: "Sploh me ne poslušaj!" Potem se je obrnila k svoji hčerki: "Nočem te tukaj, slišiš! Andrej je vedno dobrodošel, ti pa ne!"

"Hvala, zelo si prijazna," se je nasmehnila mama, "drugi teden se preseliva. Rabiš kaj iz trgovine?"

In je bilo urejeno. Naslednji teden, bilo je konec julija, se pravi sredi poletja, sva se z mamo z do vrha naloženim kombijem, ki ga je vozil njen sošolec s faksa, pripeljala v mesto in naravnost pred babičin blok. Babica ni bila navdušena. Medtem ko sem nosil svoje stvari v sobo, je stala sredi veže in nekaj mrmrala sama zase. Same neprijazne misli: *Saj sem vedela, da ne bo nič iz nje ... Najprej se poroči z napačnim, z enim butcem, potem se pa še loči in alo nazaj domov ... Pa tak blažen mir sem imela. Prvič v življenju ... Zdaj pa imam. Že njenega očeta sem komaj prenašala ...* Mama se na njeno nerganje sploh ni ozirala. Vsake toliko se je ustavila ob babici in jo objela: "Jaz te imam tudi rada, mama," je rekla in mirno naprej zlagala stvari iz kovčkov v omare.

Tako sva se z mamo preselila v mesto. Stanovanje je bilo res veliko. Imel sem svojo sobo, ki je bila nekoč dedkova. Dedka se ne spomnim. Umrli je, preden sem se rodil. Bil je biolog. Zbiral je metulje. Babica je njegovo zbirko poklonila naravoslovnemu muzeju. Ko sem bil pred leti pri njej na

počitnicah, me je peljala v muzej: *Vidiš, to so pa Francetovi metulji! Joj, koliko sem imela dela z njimi! Kar naprej sem brisala prah s teh škatel.* Meni pa je bilo strašno žal, da babica ni obdržala kakšne škatle z metuljem.

Ves avgust sva z mamó urejala novo stanovanje. Babici ni bilo nič prav. Vse, kar je mama naredila, je bilo narobe, samo jaz sem smel v svoji sobi narediti, kar sem hotel.

“Zakaj si tako krivična?!” se je nekega dne razburila mama, “za barvo v moji spalnici praviš, da je ogabna ...”

“Saj je,” ji je zabrusila babica, “ogabna kot drek!”

“Kako moreš, mama! Vijoličasta pa res ni takšna barva!”

“Vijoličasti drek!” se ni dala babica.

“Krivična si! Barva Andrejeve sobe ti je pa všeč!”

“Rumena je prav lepa!” ji je odgovorila babica. “Andrej ima okus za barve. To ima po meni. Ti pač nimaš okusa,” ji je zabrusila, se obrnila k meni in mi skrivaj pomežiknila.

Mama je odmahnila z roko in spet splezala na lestev. Barvala je namreč kuhinjo. V živo zeleno.

Takšno prerekanje je trajalo vse do konca avgusta, ko je babica oznanila, da gre v dom za ostarele. Bil sem presenečen. Mama pa ne tako zelo.

“Babi,” sem rekel, “zakaj v dom? Tu je dovolj prostora ...”

Objela me je in rekla: “Že prej sem razmišljala o tem, zdaj pa, ko je prišla tvoja mama, sem se dokončno odločila. Polege tega je dom krasen in ni daleč. Obiskal me boš lahko, kadar boš hotel. Sam!” je poudarila. “Brez nje ...” in je pokazala na mamó. Mama je zavzdihnila in ni nič rekla.

Tako smo konec avgusta babico preselili v dom, jaz pa sem naslednji dan, prvega septembra, šel v novo šolo.

Dan, ko sem postal Aljaž

Ko sem prišel v razred, sploh niso opazili, da sem vstopil. No, ne takoj. Kasneje me je učiteljica za slovenščino predstavila novim sošolcem, kar je bilo zelo lepo od nje. Ampak se je zmotila, namesto Andrej je rekla *Aljaž*. “To je naš novi učenec in vaš novi sošolec Aljaž!” Nisem si je upal popraviti. In tako so me ves dan klicali *Aljaž*.

Med odmorom je k meni prišla res lepa punca, takoj sem pomislil, da je gotovo glavna med puncami. V oči mi je padlo, da ima zelo ... zelo lepo postavo. Mislim lase, pa nos, pa pege okoli nosu. Pa tudi njene roke so lepe. Drugam je nisem upal pogledati. Saj imam za to še vse leto čas.

“Ti si Aljaž,” je rekla, ravno ko sem gledal njene roke. Prikimal sem. Potem pa sem se spomnil, da nisem Aljaž in sem jo hotel popraviti, vendar je bilo že prepozno.

“Od kod pa si? Aja, s kmetov! Kako pa to, da si prišel sem? A ločenci so? Moji tudi. Imam še dve sestri in nobene z isto mamo. Moj oči je takšen seksaš.”

Kaj je rekla?! sem se *notranje* začudil. Navzven pa samo prikimal. “Ja, ja, seksaš. Moj tudi.” Prvič sem slišal za to besedo. *Seksaš*. Kot da je to nekakšen šport. To je tisti, ki veliko seksa, ki je rekorder v seksanju, ki ima veliko otrok z različnimi mamami. In name se je takoj prilepil nov problem. Namreč: tudi jaz bi bil rad *seksaš*. Ne kar se tiče otrok, kar se tiče punc. Problem je v tem, da ne vem, kako narediš, da imaš veliko punc. Sploh če imaš takšen nos kot jaz, tako nezanimive oči in tako grozna ušesa ...

“Kako pa je tebi ime?” sem jo vprašal. Ni mi odgovorila, je že šla na drug konec razreda. K enemu res simpatičnemu fantu. Kasneje sem izvedel, da mu je ime Janez. Celo Janezi so bolj zanimivi in bolj priljubljeni od mene. Tudi to je eden izmed mnogih problemov, ki jih imam: Vsi me preHITEVAJO. Vsi so boljši.

Problemi se lepijo name kot muhe na med.

Potem je prišla k meni še ena nova sošolka. “Jaz sem Petra,” je rekla. *Super!* sem pomislil. *Prišla je k meni, ker sem ji všeč. Mogoče bo pa postala moja punca.* Sem slišal, da so punce v mestih veliko bolj ... veliko bolj prijazne, da imajo rajši fante, tudi tiste, ki so manj priljubljeni in manj lepi. “To je pa moj fant Niko,” je rekla in pristopil je dolgin, za glavo višji od mene, jo objel okoli ramen in jo poljubil na lice. S tem mi je jasno dal vedeti, da je Petra njegova. “Ti pa si Aljaž, aneda?” je še rekla. Prikimal sem, in to zato, ker sem mislil na nekaj drugega. Na njene lase, na njene roke, na njeno majčko, ki je imela na sredi natiskan napis: I’M FREE ... Na take reči sem mislil. Ko sem jo hotel popraviti, da nisem Aljaž, sta že odšla na drug konec razreda.

Sploh je v tem razredu veliko punc. Zelo lepih punc. Mogoče bom pa v novem razredu tudi jaz našel kakšno punco. Samo ne smem biti preveč zahteven. Končno sem samo Andrej, najbolj neroden in grd Andrej med Andreji.

V tretji vrsti ob oknu je sedela ena takšna punca, ki ni bila ... No, ki ni imela preveč ... lepih las in rok, pa tudi oblečena je bila tako ... Vsa v črno. Lasje pa gladki, ravni. Običajno rjavi. Vse ostale punce so bile svetlolase. Ona je bila pa navadna. Tudi obraza ji nisem preveč dobro videl. Lasje so ji ga skrivali. Gledala je skozi okno in nekaj momljala sama zase. Kot bi popevala. Takoj sem videl, da se je ostali izogibajo. Šel sem k njej, kot da se samo malo sprehajam. “Lep razgled,” sem rekel. Pri tem sem mislil na pogled skozi okno, saj je gledala v tisto smer.

Namrdnila se je: "Pa ja!"

Pogledal sem skozi okno. Na drugi strani so bili zid in okna od stranišča. Spet sem ga polomil. "Jaz sem Andrej," sem rekel.

"Pa ja!" je rekla.

"Andrej sem," sem ponovil.

"Aljaž si. Sem slišala. Zakaj hočeš bit Andrej? Nisi zadovoljen s tem, da si Aljaž?" me je kar takoj napadla.

Nisem vedel, kaj naj odgovorim. Naj jo še naprej prepričujem, da sem zares Andrej, ali naj se kar sprijaznim, da sem Aljaž. "Kako je pa tebi ime?" sem nekako izdaval.

"Marlin," je rekla, "a se to ne vidi, da sem Marlin?"

Pojma nisem imel, kaj punca govori. Odkimal sem.

"Barbika sem. Pa Belinda in tudi Kasandra. Če hočeš."

Spet sem prikimal. *Punca je usekana*, sem pomislil.

"V resnici sem čisto navadna Sonja," je rekla. "In zelo sem zadovoljna, da sem navadna Sonja. Vse ostalo je sama šminka."

Spet sem prikimal. Prav neumno sem se počutil, ko sem kar naprej kimal. In ko me je potem vprašala: "A si pesnik?" sem tudi prikimal, čeprav nikoli, nikoli v življenju nisem napisal nobene pesmi. Rešil me je zvonec. Konec odmora.

Sedel sem v svoji klopi in spoznal grozljivo pošast, ki me bo zdaj učila matematiko. Popolnoma koščen učitelj, kot mumija iz filma *Mumija*. Zato so mu tudi rekli *Mumija*. Spoznal sem razrednika svojega novega razreda. Pozdravil me je: "Imamo novega učenca! Upam, da ti gre matematika bolje kot ostalim. No, predstavi se mi," je še rekel. "In vstani!"

In sem vstal in sem rekel: "Andrej." Mislil sem, da bojo sošolci protestirali, češ, saj ni Andrej, Aljaž je, ali kaj podobnega, vendar se ni nihče oglasil. Andrej, Aljaž ... so že pozabili. Vseeno jim je.

"Jaz sem pa *Mumija*," je grenko rekel učitelj matematike. "Ampak to so ti najbrž že povedali. Zdaj pa sledi ena manjša preverba znanja!" je z resničnim užitkom zaključil in nam razdelil liste z nalogami.

Seveda sem ga takoj razočaral. Matematiko sem znal tako slabo kot vsi ostali.

V preostalem času pouka tistega dne sem več ali manj sam sedel v klopi in razmišljal, kako sem nesrečen, ker sem moral v novo šolo. Za sabo, tam *na kmetih*, kot rečejo novi sošolci, sem pustil vse. Tudi punco. Ja, zdaj je pravi trenutek, da vam priznam, *na kmetih* sem imel punco. In spala sva skupaj. Res. V sedmem razredu sva spala skupaj. Bom povedal.

Plažat se

“Je že oktober. Kako čas hitro teče!” je rekla mama, ko me je odložila pred novo šolo. “Se mi zdi, da sem šele včeraj zapustila tvojega ata,” je še rekla.

Čeprav, če smo čisto iskreni, je on zapustil njo oziroma naju.

“Prav fino se počutim ... tako sem svobodna! Končno! Kje sem imela pamet! Že zdavnaj bi ga morala pustiti!” kar ni nehala blebetati, čeprav včasih ni imela problema z blebetanjem, “tako sem srečna, da sem spet v normalnem mestu, ne pa na tistih kmetih,” ni in ni nehala.

“Mami,” sem rekel, “na tistih kmetih smo z očijem živeli skoraj štirinajst let!”

“Štirinajst nesrečnih let!” me je nemudoma popravila.

Takoj mi je bilo jasno, da nima smisla. Se je že precej trdno odločila, da je bilo vse do trenutka, ko smo šli narazen, čista nesreča. Čeprav se zelo dobro spomnim, kako je še nedavno nazaj, kakšno leto in več, z istim navdušenjem govorila, kako ne bi nikoli šla živet nazaj v mesto, da je še pa še zadovoljna, ker naša *družinica*, ja, to besedo je uporabila, da naša *družinica* tako lepo živi na deželi. *Kot v rajju!* je vedno pristavila. Ata ni nikoli nič takega rekel. Vedno je bil lepo tiho. Potem je pa nekega dne lepo mirno povedal, da gre. A ni to, kot pravi moja nova sošolka Sonja, *malo shizo?* Odrasli – s tem mislim tiste, ki so nad dvajset –, so totalno *shizo*. Enkrat pravijo, da so blazno srečni, čez mesec dni pa trdijo, da niso bili nikoli srečni. Enkrat pravijo, da imajo radi, čez dva dni pa sovražijo. Ne razumem. Fino bi bilo ostati pod dvajset.

“*Lubčka!*” reče mama, mi skozi okno avtomobila nastavi lice in zapre oči.

“Si nora!” šepnem in začnem gledati okrog, če ni po naključju kdo slišal in tudi videl, kakšno noro mamó imam. Nikjer nikogar v hudi bližini! Ah! Si oddahnem.

“Mi ne boš dal *lubčka?*!” ne neha gnjaviti, in to s tako jokavim glasom, kot da so ji pravkar povedali, da njena spričevala ne veljajo več in da mora v vse šole še enkrat. To je, kot je neštetokrat povedala, njena najhujša nočna mora.

Sklonim se in ji hitro pritisnem *lubčka*. To je vseeno hitreje, kot pa da bi se začela pred šolo pregovarjati, kako sem že dovolj star, da ne rabim več mami dat *lubčka*, in kako sem še vedno njen sin in bom do njene smrti njen otrok, in kako v razredu noben več ne *lubčka* mame, ko ga pripelje do šole, in kako mi bo nekoč žal, ko ne bom več imel mame, da bi ji dal *lubčka* ... Hitreje je konec, če jo cmoknem. Imam že izkušnje.

Mama odpelje. Bojim se gledati za njo. Če bo počila v kakšen parkiran avtomobil, bom itak slišal in se delal, da nisem slišal in da je ne poznam. Tudi kar se tega tiče, imam izkušnje.

“A je bila tisto tvoja mama?” zaslišim glas za svojim hrbtom. Črna Sonja stoji in me gleda. Vse je videla, vse je slišala. Groza! Odkimam. Rečem: “Ja.”

“A je posesivna?” vpraša Sonja.

Se mi zdi, da bo kar okej, če ne rečem nič.

“A si gej?” me vpraša takoj za tem.

Zardim. Prav začutim, kako mi postane vroče, kot da so mi hudobni palčki pritisnili likalnik na lica. Zakaj so nekatere punce tako zelo direktne?

“Nisem,” rečem.

“Sem mislila, ker imaš posesivno mamo,” odgovori. Potem pa reče, in to tako, kot da me je vprašala, koliko je ura: “Jaz sem lezbijka, veš.”

Zdaj sem zardel še malo zanjo.

Sonja se je obrnila in odšla v šolo. Jaz pa za njo. Prvo uro imamo Mumijo. *Zakaj nas šolski sistem tako krivično kaznuje?* se sprašujem, ko hitim v razred. *Navsezgodaj zjutraj Mumija!*

Imamo srečo. Tudi za Mumijo je prezgodaj. Ne ljubi se mu preveč. Kar naprej si daje roko pred usta in skuša skriti zehanje. Ura *matke*, torej matematike, mine kar okej. Med odmorom grem k Sonji in jo vprašam: “Kako veš, da si lezbijka?”

“Kako pa ti veš, da nisi gej?” mi odgovori z vprašanjem. Najbolj sovražim, če se ljudje pogovarjajo z vprašanji. *Kako si? Pa ti? Greš v McDonald's? A ti ne? Kje si? Pa ti?*

Skomignem. “Vem.”

“Kako?” vpraša še enkrat.

“Ne maram roza barve,” rečem odločno.

“Ampak mamico pa poljubljaš,” srepo pogleda Sonja, kot da me je zalotila pri laži. Mislim, da mi je spet nekdo pritisnil likalnik na lice.

“Tisto je bilo po nesreči,” začnem kar nekaj jecljati, “mama je bolna ... mislim ... *shizo* je, kot vse njene prijateljice, ki so se ločile, zato pač ... ji včasih naredim uslugo in ji ... no ... dam lubčka ... na lice ... da ne naredi kakšne neumnosti. Samo zato.”

“Nobenega fanta še nisem imela,” reče Sonja, kot da me sploh ni poslušala.

“Zato še nisi lezbijka,” se razveselim tudi zanjo.

“Ne zanimajo me,” reče. “In to je že znak,” še doda, “če te fantje ne zanimajo.” Potem me pogleda tako, kot da sem premalo znižan artikel na razprodaji, in reče: “Ti tudi nimaš punce in mamico poljubljaš, zato je velika verjetnost, da si gej.”

“Imam punco!” se uprem. “Mislim, v prejšnji šoli sem jo imel,” se popravim, čeprav nisem čisto prepričan, da sva bila zares fant in punca.

“Tako kot si Aljaž, kaj?” me pogleda izpod obrvi, kot da me je spet zalotila pri laži.

“Andrej sem in sem že spal s punco,” rečem zelo odločno in zelo na glas. Nenadoma sem se odločil, da se moram *brezpogojno* postaviti zase. Skoraj sem kar malo zakričal: IN SEM ŽE SPAL S PUNCO!! in to prav takrat, ko je v razred priletela stara za biologijo.

“O! Me veseli, da že med odmorom razpravljate o biologiji!” reče stara za *bio* in se mi zareži. Razred eksplodira v krohotu.

Očitno si za *odločno postavljanje zase* nisem izbral pravega trenutka.

Spet likalnik na faco.

In to je, kot ste že lahko ugotovili, moj velik problem. Eden izmed največjih. Kar naprej in za vsako malenkost od nekod prileti vroč likalnik in se mi prisesa na obraz. Dovolj je že, da me kakšna sošolka malo bolj neobičajno pogleda. Včasih sem po ves dan samo rdeč v obraz, kot kakšen dežurni Indijanec.

Med glavnim odmorom me sošolke, predvsem Petra in Sinja in Jana, to so punce, ki imajo že vse fante, Jana celo enega iz prvega letnika gimnazije, zelo zelo zelo prijazno gledajo in se mi nasmihajo. Mislil sem, da se bodo delale norca iz mene, pa mi samo mežikajo. Fantje me pa grdo gledajo. Kdo bi razumel?!

S Sonjo greva skupaj iz šole.

“In kako je?” me vpraša.

“Kaj kako?”

“Spat s punco.”

“V redu,” rečem in gledam okrog, kot da me zgodnjeoktobrska narava zelo zanima.

“Pa sta res?” Vrta in vrta. Še malo, pa bo prišla do nafte, pomislim.

“Res,” rečem in spet zelo pozorno opazujem oktobrske barve na listih dreves.

“Opiši, kako je bilo!” mi ukaže in sede na nizek zid ob blokkih.

Sedem zraven nje.

“V redu,” rečem.

“A ti ga je prijela?”

Skoraj sem že vprašal: *Koga?* Pa sem se zadnji hip spomnil in spet *bumf plosk* likalnik na lice. In takoj še en *bumf plosk* na drugo lice.

Prikimam in pogledam stran.

“Zakaj si pa zardel?” me vpraša Sonja. In spet se ponovi akcija z likalniki na moji faci. Tokrat še bolj vročimi.

“Pa ti? Si jo prijela?”

“Sem, ja!” rečem odločno. Upam, da ni opazila, da sem se zlagal. Glede na to, da sem kar naprej rdeč, tako ni bilo nobene razlike.

“A sta bila pri njej? A pri tebi? V parku? V gozdu? V avtomobilu nista bila, ker nimaš izpita. No, kje sta se prijemale?” je zelo vztrajna.

“Pri njej doma,” rečem. “Prej smo končali, pa je rekla, če grem k njej, ker ni še nobenega doma. Pojma nisem imel, da bova spala skupaj.”

“A potem sta pa kar zaspala?” je začudena. “Sredi dopoldneva!”

“Ni bilo dopoldne. Bilo je *opoldne*. In nisva spala, ker se tako samo reče, če imaš spolne odnose ...”

Sonja se začne smejati. Kar upogne jo, tako se reži. Najprej se hihita, potem se krohoče in ponavlja, kot da se je hudo udarila v glavo: “*Spolne odnose, spolne odnose, spolne odnose ...*”

“Kaj je smešno?!” sem jezen. “Kaj? Kaj?!”

“Spolni donosi ... Tako si rekel, kot da si kakšen *starc*. Kot moja mama, ko mi je hotela povedat, kaj je to seks in ta rdeča, in je rekla *menstrualni ciklus* in *spolni odnošaji*. Za znoret smešno,” izdavi in se reži naprej.

“Kako pa naj bi rekel?” jo vprašam in njeno režanje mi gre vedno bolj na jetra.

“*Lubčkat se, dol se dajat, hecat se, muckat se, žlajfat se, turborirat, kvačkat ...*” našteva Sonja.

“Tako temu rečete?” sem začuden. In res sem začuden.

“Ja,” odgovori, “vsak razred in vsaka šola reče malo drugače. Na Vorancu rečejo *seštevati se*, pri nas pa *odštevati se*. Sem pa slišala tudi, da na Prulah rečejo *množiti se* in *plažati se*, to pa zato, ker je nasproti njihove šole plaža ob reki, kjer se folk ob petkih zvečer zbira in se nekateri tudi že *plažajo*; rečejo pa tudi *kurblat*, pa to nima nobene zveze s kurbami, pa tudi *žgečkat se bolj na globoko*, *milovat se*, to rečejo na Galjevici, kjer je veliko čefurjev, slišala sem pa tudi *navzdol se lizariti*, *posedati na mokro*, *buckati se*, *šaltati na višje ...*”

Ne morem več. Prekinem jo: “Pri nas na kmetih smo pa rekli *ljubit se*.” Vstanem in grem.

Tokrat mi ne pade noben likalnik na obraz.